



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Ladislava Hejtmánka, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **ICT Support, s.r.o.**, IČO: 26453479  
se sídlem Praha 4, Dvorecká 535/21  
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Krejčím  
se sídlem Praha 1, Pařížská 204/21

proti  
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**  
se sídlem Praha 9, Sokolovská 219

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 10. 2022, č. j. ČTÚ-28503/2022-603,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

**I. Základ sporu**

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výroku II. v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byl podle § 90 odst. 5 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnut jeho rozklad a výroky I. a III. rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2022, č. j. ČTÚ-8 784/2022-631/IV. vyř. – JiJ (dále jen „oznámení“), byly

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

potvrzeny. Tímto rozhodnutím byl žalobce ve výroku I. uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), kterého se dopustil tím, že jako kontrolovaná osoba v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu neumožnil kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem při kontrole zahájené dne 1. 1. 2022 doručením oznámení o zahájení kontroly ze dne 22. 12. 2022, č. j. ČTÚ-55 462/2021-631/I. vyř. KuK, a neposkytl k tomu potřebnou součinnost, kdy dne 10. 1. 2022 v 10:00 hod. nereagoval na opakovaný pokus kontrolujícího přítomného na adrese Dvorecká 535/21, Podolí, 147 00 Praha 4, o kontakt s žalobcem (prostřednictvím domovního zvonku označeného štítkem „ICT SUPPORT“) za účelem vstupu do jeho provozovny nacházející se na této adrese a vyžádání si údajů a dokumentů vztahujících se k předmětu kontroly podle § 8 písm. c) kontrolního řádu a ve lhůtě do 2 pracovních dnů po doručení oznámení neuvedl jméno, příjmení, telefon a e-mail kontaktních osob, které se této kontroly měly zúčastnit a se kterými měli pracovníci správního orgánu při její realizaci spolupracovat. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Pro úplnost soud uvádí, že výrokem I. napadeného rozhodnutí byl podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušen výrok II. prvostupňového rozhodnutí, kterým byla žalobci za přestupek uvedený výše uložena podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu pokuta ve výši 100 000 Kč a věc byla v tomto rozsahu vrácena prvostupňovému orgánu k novému projednání.

## II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, neboť skutek, ze kterého byl uznán vinným, není přestupkem. Konkrétně tvrdil, že závěr žalovaného, že samotné naplnění skutkové podstaty přestupku zakládá domněnku, že jednání, které skutkovou podstatu přestupku naplňuje, vykazuje dostatečnou míru společenské škodlivosti, je nesprávný. Zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), žádnou takovou domněnku nezakládá, naopak v § 5 zjevně diferencuje mezi formálním a materiálním znakem přestupku. Žalovaný tak pochybil, když se nezabýval materiální stránkou činu ve vztahu k jednání žalobce, kterou žalobce zpochybnil. Žalobce uvedl důvody neexistence společenské škodlivosti, které spočívaly v nevědomosti o provedení kontroly, samovolné kontaktování správního orgánu za účelem domluvení náhradního termínu a poskytnutí součinnosti tak, že kontrola byla provedena řádně. Tím došlo k dosažení účelu kontroly. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, a ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014-41. Dále žalobce upozornil, že k doručení oznámení do datové schránky došlo dne 22. 12. 2021, tedy dva dny před Štědrým dnem, přičemž žalobci byla stanovena lhůta dvou pracovních dnů k zaslání osobních údajů kontaktních osob. Ze strany žalovaného tak bylo možné předpokládat, že dané nebude možné splnit z důvodů čerpání dovolených. Uzavřel, že z naplnění formální stránky deliktu nelze dovozovat naplnění materiální stránky deliktu, obzvláště v hraničních případech, jako je tento.
4. V rámci tohoto žalobního bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť naplnění skutkové podstaty přestupku dovozoval prvostupňový orgán odkazem na výrok I. výrokové části svého rozhodnutí.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že žalovaný vycházel ze skutečnosti, která nemá oporu ve správním spisu, respektive je v jeho příkrém rozporu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že k neposkytnutí součinnosti nedošlo úmyslně, ale nevědomě

(nedbalostně). Žalobce však nikdy netvrdil, že neposkytl součinnost správnímu orgánu. Naopak konstantně uvádí, že součinnost poskytl a že je nesprávný závěr žalovaného, že jeho jednání naplňuje objektivní stránku přestupku. Žalobce nezasáhl objekt chráněný skutkovou podstatou přestupku, ale ani nenaplnil objektivní stránku, když poskytl patřičnou součinnost a umožnil realizovat veškerá oprávnění včetně poskytnutí podmínek pro výkon kontroly. Žalobce se v období od 22. 12. 2021 do 19. 1. 2022 nepřihlásil do datové schránky z důvodu, že veškerá agenda žalobce byla vyřešena před započítáním vánočních svátků a nebylo očekáváno doručování žádných datových zpráv. Dne 19. 1. 2022 se žalobce přihlásila do datové schránky, seznámil se s obsahem oznámení. Následujícího dne 20. 1. 2022 žalobce kontaktoval kontrolní orgán a potvrdil náhradní termín kontroly dne 31. 1. 2022 v 11:00 hod. Nebyly tak dány důvody pro postup podle § 78 přestupkového zákona, a to z důvodu, že jednání vymezené žalovaným není přestupkem a nenaplnuje vymezenou skutkovou podstatu. Objektem ochrany přestupku podle § 16 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 10 odst. 2 kontrolního řádu je zájem na zajištění dosažení účelu kontroly a cílem je přimět kontrolní subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítne-li ji poskytnout. Jedná se o období pořádkové pokuty. V projednávaném případě žalobce neměl úmysl neposkytnout součinnost. Z doručení oznámení muselo být žalovanému zjevné, že se žalobce s obsahem oznámení neseznámil, neboť došlo k jeho doručení fikcí. Ihned poté, co se žalobce seznámil s obsahem oznámení, poslal kontrolnímu orgánu požadované informace a dohodl se na náhradním termínu provedení kontroly, která následně proběhla řádně. Uzavřel, že v projednávaném případě nebyla naplněna objektivní stránka přestupku.

6. Ve třetím žalobním bodě žalobce označil za nesprávný a v rozporu se zákonem závěr žalovaného, že nebyl povinen použít telefonní kontakt nebo e-mail, který měl k dispozici za účelem kontaktování kontrolovaného subjektu, a rovněž i odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31. Tvrdil, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů, zejména zásadu součinnosti s dotčenými osobami, která v případě provádění kontroly vyžaduje vzájemnou komunikaci mezi kontrolním orgánem a kontrolovanou osobou. Z předchozích kontrol měl žalovaný k dispozici telefon i e-mail, jejichž prostřednictvím mohl žalobce kontaktovat dne 10. 1. 2022, zda se na místo kontroly dostaví, či nikoli, na což zcela rezignoval. Náhradní kontrola proběhla dne 31. 1. 2022, příkaz byl vydán až dne 21. 2. 2022, tedy takřka měsíc po provedené kontrole. Žalobce poukázal na § 4 odst. 1 správního řádu, který ukládá povinnost správním orgánům chovat se k dotčeným osobám zdvořile a podle možnosti jim vycházet vstříc. Správní orgány mají umožnit osobám uplatnit jejich práva a oprávněné zájmy a postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Zaslání oznámení dva dny před Štědrým dnem s lhůtou 2 dnů na sdělení kontaktních údajů podle žalobce neodpovídá principům dobré správy. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31.
7. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce rozporoval závěr žalovaného o recidivě, kterou dovodil z uložení pořádkové pokuty v jiném správním řízení v jiné věci za jiné období.
8. Závěrem žaloby žalobce označil rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporné, neboť na jedné straně žalovaný dospěl k závěru, že kontrola byla provedena řádně, a na druhé straně uvedl, že nemohl plnit své zákonné povinnosti a vykonávat úkony dohledu.

### III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. K námitce prvního žalobního bodu žalovaný uvedl, že otázka materiální i formální stránky předmětného přestupku byla posuzována na straně 5 prvostupňového rozhodnutí mimo jiné i odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu, podle kterých samotné naplnění skutkové podstaty přestupku zakládá domněnku, že jednání, které tuto skutkovou podstatu naplňuje, vykazuje dostatečnou míru společenské škodlivosti. Přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu je typickým ohrožovacím přestupkem, k jehož spáchání se nevyžaduje vznik škodlivého následku. Žalovaný dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, a konstatoval, že v projednávané věci nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by vedly k závěru, že posuzované jednání žalobce nedosahovalo minimální hranice typové nebezpečnosti. Žalobcem citovaná judikatura (mimo jiné rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č.j. 5 Ads 40/2014-41) není v daném případě relevantní, jelikož nebyly přidruženy „*takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem*“.
11. K námitce druhého žalobního bodu žalovaný uvedl, že spáchání postihovaného jednání z nedbalosti není možné považovat za důvod pro nenaplnění skutkové podstaty přestupku. Přestupku se pachatel dopustí úmyslně, pouze je-li to požadováno danou skutkovou podstatou výslovně, přičemž se musí jednat o fyzickou osobu. Žalobce je právnickou osobou a v takovém případě platí objektivní odpovědnost, která vzniká bez zavinění fyzické osoby, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Nebylo nijak prokázáno, ani žalobcem namítáno, že by byl naplněn liberační důvod podle § 21 odst. 1 a 2 přestupkového zákona.
12. Nevyzvedávání korespondence z datové schránky jde jednoznačně k tíži žalobce, k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013-28. K doručení fikcí došlo dne 3. 1. 2022 a žalobce měl i po tomto datu dostatečný časový prostor na přípravu ke kontrole, která byla naplánována na 10. 1. 2022. Žalobce v průběhu řízení nesdělil žádný relevantní důvod či objektivní překážku, proč nebyl v den kontroly přítomen v sídle společnosti nikdo ze zaměstnanců, který by poskytl žalovanému součinnost při kontrole. Tvzení, že žalobce nečekal doručení důležité korespondence v období vánočních svátků, nemůže v daném případě obstát jako liberační důvod. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 16 A 1/2019-60, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31.
13. Žalovaný uzavřel, že dle zjištěných a ve správním spisu popsanych skutečností je nepochybné, že k postihovanému skutku skutečně došlo, přičemž žalobce jakožto kontrolovaná osoba nevytvořil podmínky pro kontrolu, která byla na den 10. 1. 2022 naplánována, a tím nebyla kontrolnímu orgánu poskytnuta vůbec žádná součinnost. Skutečnost, že žalobce poskytl součinnost dodatečně, tedy po 19. 1. 2022 není rozhodná, může být pouze polehčující okolností postihovaného jednání, která má vliv na výši uložené pokuty.
14. K námitce třetího žalobního bodu žalovaný uvedl, že k využití dříve předaných údajů nebyl povinen. Naopak podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je vyžadována aktivní součinnost kontrolovaného subjektu. Žalobce byl o konání kontroly řádně vyrozuměn s dostatečným časovým předstihem, který měl žalobce pro přípravu na avizovanou kontrolu za účelem

dosažení účelu kontroly. Účel kontroly byl úplnou pasivitou žalobce zmařen. Nelze dodatečně prokázat, zda by kontaktováním jednatele žalobce v avizovaný den kontroly například e-mailem byl tento závadný stav obratem odstraněn, jak se snažil dovodit žalobce.

15. K námitce čtvrtého žalobního bodu žalovaný uvedl, že se žalobce dopustil téhož přestupku v minulosti, kdy byl pravomocně sankcionován příkazem ze dne 11. 11. 2021, č. j. ČTÚ-50 288/2021-633/I. vyř. – NeA, což bylo hodnoceno jako přitěžující okolnost ve smyslu § 40 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Nejednalo se o pořádkovou pokutu, ale o správní trest ve smyslu přestupkového zákona.

#### IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. Při ústním jednání konaném dne 1. 9. 2023 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
18. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.
  - Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.
19. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
20. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda v projednávaném případě došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 10 odst. 2 kontrolního řádu, či nikoliv.
21. Soud neshledal rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná. Soud připomíná, že dle ustálené judikatury správních soudů tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Z rozhodnutí správních orgánů zcela jednoznačně vyplývá, na základě jakých skutečností a důvodů a jakou úvahou dospěly správní orgány k závěru, že v projednávaném případě byla naplněna skutková podstata přestupku podle § 15 odst. 1m písm. a) kontrolního řádu a proč námitky žalobce neshledaly důvodnými. Skutečnost, že správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí pouze odkázal na výrok rozhodnutí, ve kterém je vymezen skutek, jímž došlo k naplnění formálních znaků přestupku, na uvedeném závěru nic nemění.
22. Soud konstatuje, že žalobce v podané žalobě toliko opakuje námitky uplatněné v řízení před prvostupňovým orgánem a v podaném rozkladu, a to aniž by jakýmkoliv způsobem zareagoval na argumentaci správních orgánů uvedenou v prvostupňovém a v napadeném rozhodnutí. Námitky žalobce tak již byly opakovaně vypořádány správními orgány. Za této situace žalobce, který vůči vypořádání svých námitek ze strany správních orgánů neuplatnil

konkrétní a usouvztažněné pochyby, argumentaci správních orgánů konkrétně nevyvrací, s jednotlivými úvahami přímo nepolemizuje, ale jen znovu opakuje to, na co už bylo reagováno, neotvírá soudu možnost, aby působil jako arbitr mezi konkurujícími argumenty. Role soudu proto zůstává v tom, aby přezkoumal, zda úvahy správních orgánů jsou racionální a logicky soudržné, přičemž v tomto ohledu v napadeném rozhodnutí soud neshledal žádný deficit, který by měl vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud proto u jednotlivých námitek vycházel z podstaty vypořádání námitek ze strany správních orgánů s tím, že v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí.

23. Soud neshledal důvodnou námitku, ve které žalobce rozporoval naplnění formální stránky deliktu. K naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu dojde jestliže kontrolovaná osob nesplní některou z povinností stanovenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Podle uvedeného ustanovení je kontrolovaná osoba povinna umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem a poskytnout mu k tomu potřebnou součinnost. V projednávaném případě ze správního spisu předloženého žalovaným vyplynulo, že žalobci bylo zasláno oznámení. Tímto oznámením bylo žalobci sděleno jednak, že dnem doručení tohoto oznámení je u žalobce zahájena kontrola, a jednak, že dne 10. 1. 2022 v 10:00 hodin se dostaví zástupce kontrolního orgánu do sídla žalobce za účelem vyžádání si údajů a dokumentů vztahujících se k předmětu kontroly (plnění informační povinnosti dle § 63 zákona o elektronických komunikacích). Současně byl žalobce požádán o sdělení jména, příjmení, telefonu a e-mailu kontaktních osob, které se této kontroly zúčastní a se kterými budou kontrolující osoby spolupracovat, a to ve lhůtě 2 pracovních dnů. Uvedené oznámení bylo žalobci doručeno fikcí dne 3. 1. 2022. Žalobce na uvedenou výzvu nikterak nereagoval a dne 10. 1. 2022 nebyl v sídle společnosti nikdo přítomen (viz protokol o kontrole č. 2112-218-00/1K). Na základě shora uvedeného nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, neboť neumožnil kontrolnímu orgánu výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem a neposkytnul mu k tomu potřebnou součinnost.
24. Odkaz žalobce na skutečnost, že se v období od 22. 12. 2021 do 19. 1. 2022 nepřihlásil do datové schránky, neboť neočekával doručení žádných datových zpráv, není relevantní. Žalobci jako právnické osobě byla ze zákona zřízena datová schránka. Žalobce tak měl povinnost svoji datovou schránku pravidelně kontrolovat. Nečinil-li tak, musí žalobce nést následek spojené s neplněním uvedené povinnosti (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013-28). Zprostit povinnosti pravidelné kontroly datové schránky se pak žalobce nemůže konstatováním, že neočekával doručení žádných zpráv. Soud toliko na okraj poznamenává, že do datové schránky se lze přihlásit z jakéhokoli místa a že datové schránky umožňují nastavit notifikaci (oznámení) o doručení zpráv do datové schránky. Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že oznámení bylo žalobci do datové schránky zasláno dne 22. 12. 2021, tj. 2 dny před Štědrým dnem. Žalobci i po řádném doručení předmětného oznámení fikcí, ke kterému došlo dne 3. 1. 2022, měl dostatek času, aby na oznámení a žádost kontrolního orgánu odpovídajícím způsobem zareagoval.
25. Nedůvodné je tvrzení, ve kterém žalobce poukazoval na to, že na oznámení reagoval, bezprostředně poté, kdy se přihlásil do datové schránky a seznámil se s oznámením. Žalobce ve lhůtě stanovené v oznámení nesdělil kontrolnímu orgánu jím požadované údaje (jméno, příjmení, e-mail telefon kontaktní osoby) a současně ve stanovený den a čas nebyl přítomen ve svém sídle. Žalobce tedy v původní lhůtě neposkytl kontrolnímu orgánu součinnost a neumožnil kontrolujícímu výkon jeho oprávnění. Jednáním žalobce tak byl dotčen objekt Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

uvedeného přestupku, a to zájem na řádném výkonu kontroly a dosažení jejího účelu prostřednictvím nerušeného výkonu práv kontrolujícího. Následné jednání, tedy poskytnutí součinnosti kontrolnímu orgánu v dodatečné lhůtě, nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za spáchaný přestupek. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 As 175/2019-34, ve kterém konstatoval, že „*I opožděné dodání dokladů totiž představuje porušení povinnosti součinnosti a naplňuje skutkovou podstatu vymezenou v § 10 odst. 2 kontrolního řádu.*“.

26. Irelevantní je tvrzení žalobce, podle kterého neměl v úmyslu součinnost neposkytnout. Jak žalobci bylo opakovaně sděleno správními orgány, v projednávaném případě se jednání dopustil žalobce jako právnická osoba, u něhož zavinění není kontrolním řádem a rovněž ani přestupkovým zákonem vyžadováno. Podmínky umožňující žalobci vyvinut se z odpovědnosti z přestupku dle § 21 přestupkového zákona nebyly v projednávaném případě splněny (viz výše).
27. Soud nepřisvědčil námitce, ve které žalobce rozporoval naplnění materiální stránky předmětného přestupku. Předně k uvedené námitce soud uvádí, že oba správní orgány se otázkou naplnění materiální stránky přestupku v projednávaném případě řádně zabývaly a žalobci sdělily, na základě jakých skutečností a důvodů a jakou úvahou dospěly k závěru o jejím naplnění, a to s přílehlavými odkazy na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz strana 5 prvostupňového rozhodnutí a strana 6 napadeného rozhodnutí). Soud v projednávaném případě neshledal za přínosné judikaturu Nejvyššího správního soudu zmíněnou správními orgány opakovat, v této části tedy odkazuje na rozhodnutí správních orgánů. Ostatně obdobnou judikaturou argumentuje i žalobce. Dále soud doplňuje, že přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu je přestupkem ohrožovacím. U ohrožovacích přestupků v obecné rovině splývá naplnění materiálního znaku přestupku s naplněním formálních znaků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23). Materiální znak znamená, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. V obvyklých případech jsou-li naplněny formální znaky skutkové podstaty, dochází k porušení či alespoň ohrožení chráněného zájmu. Žalobce v podané žalobě a v průběhu správního řízení netvrdil významné okolnosti, které by v daném případě mohly snížit společenskou škodlivost jednání na takovou míru, aby nenaplnila materiální znak spáchaného přestupku. Žalobce toliko opakovaně poukazoval, že nevěděl o kontrole a že poté, co se o ní dozvěděl, kontaktoval kontrolní orgán a kontrola proběhla. Dle soudu v projednávaném případě však nejde o to, zda žalobce věděl o kontrole nebo zda se následně kontrola uskutečnila, ale zda došlo k ohrožení chráněného zájmu. Za rozhodné proto soud považoval, že v době, kde byl žalobce povinen součinnost poskytnout, respektive umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění, této své povinnosti nedostál, aniž by mu v tom bránila objektivní skutečnost. Uvedeným jednáním žalobce došlo minimálně k ohrožení chráněného zájmu na řádný výkon kontroly a nerušený výkon práv kontrolujícího. Kontrolní orgán totiž nemohl v daném termínu provést plánovanou a řádně oznámenou kontrolu, což zajisté ovlivnilo jeho činnost (např. v marném vynaložení úsilí a nákladů kontrolujících ve stanovený den, v prodloužení doby kontrolujících vyčleněné na kontrolu žalobce, apod.). Za této situace nelze dospět k jinému závěru, než že materiální stránka přestupku byla v projednávaném případě naplněna.
28. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že byl kontrolní orgán povinen využít telefonní a e-mailový kontakt, který měl k dispozici z předchozích kontrol. Předně žalobce soudu nedoložil, že kontrolní orgán disponoval relevantním telefonním a e-mailovým kontaktem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

na žalobce a že tímto způsobem s žalobcem běžně komunikoval. Ostatně žalobce ani blíže neupřesnil, z jaké konkrétní předchozí kontroly by měly být kontrolnímu orgánu tyto informace známy. Povinnost doložit toto tvrzení pak byla výlučně na žalobci. I kdyby však žalobce soudu toto tvrzení doložil, nebylo by pro posouzení věci relevantní. Kontrolní orgán totiž byl povinen komunikovat se žalobcem způsobem, který mu ukládá zákon, konkrétně podle § 19 a násl. správního řádu prostřednictvím datové schránky. Uvedeným způsobem kontrolní orgán postupoval, když žalobci zaslal oznámení. Toto oznámení bylo žalobci podle § 24 odst. 1 správního řádu řádně doručeno. Za situace, kdy bylo žalobci oznámení řádně doručeno, neměl kontrolní orgán žádný důvod kontaktovat žalobce jiným způsobem. Na uvedeném závěru pak nic nemohou změnit základní zásady správního řízení, respektive § 4 odst. 1 správního řádu.

29. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31, není relevantní, a to s ohledem na odlišné skutkové okolnosti. V projednávaném případě kontrolní orgán žalobci řádně doručil předmětné oznámení, přičemž do okamžiku avizované kontroly žalobce na oznámení nikterak nereagoval, tedy nekomunikoval. V případě projednávaným Nejvyšším správním soudem však kontrolovaná osoba komunikoval s kontrolním orgánem, avšak ne zcela podle představ kontrolního orgánu.
30. K tvrzení žalobce ohledně recidivy soud uvádí, že tato argumentace byla správním orgánem I. stupně uvedena v rámci odůvodnění výše uložené sankce. Protože však v této části bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc byla v této části vrácena prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení, je argumentace žalobce směřující do „zrušené“ části rozhodnutí irelevantní.
31. Rozhodnutí správních orgánů nejsou rovněž ani vnitřně rozporná. Žalobce v této části vytrhává věty prvostupňového orgánu z kontextu. Správní orgány nikterak nepopíraly, že kontrola následně řádně proběhla dne 31. 1. 2022. Žalobci však byla správními orgány vytýkáno, že v původním termínu kontroly, tj. dne 10. 1. 2022, se tato kontrola neuskutečnila.
32. Pro úplnost soud doplňuje, že možnost samostatného přezkumu rozhodnutí správních orgánů toliko ve výroku o vině dovodil z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018-36, a zejména ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 As 339/2019-28. Dále soud uvádí, že ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí shledal podle § 18 odst. 5 správního řádu zřejmou nesprávnost spočívající v nesprávném uvedení dne zahájení kontroly, kdy je místo správného data 3. 1. 2022 uvedené nesprávné datum dne 1. 1. 2022. Výše uvedená zřejmá nesprávnost však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

#### **V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

33. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl pro nedůvodnost.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha dne 1. září 2023

Ladislav Hejtmánek v. r.  
předseda senátu